

5. DOCUMENTACIÓ DE LES FONTS, POUS I MINES A L'ENTORN DEL PERELLÓ

Tot i que en principi la idea havia estat procedir a la neteja, excavació i documentació dels pous i mines a l'entorn del Perelló, l'únic element en el qual s'ha fet una intervenció arqueològica ha estat a l'entorn de la font de la Cuitora, com s'explica en el punt anterior. A la resta de fonts, pous i mines que hi ha a l'entorn de la població, s'hi anirà intervenint segons la disponibilitat de recursos, ja que les tasques han de ser fetes per la brigada municipal. Aprofitant la nostra presència a la població, s'ha netejat i adequat l'Abeurador i un tram de la mina que li porta aigua, mentre que a la resta d'elements, s'ha limitat la intervenció a realitzar un recull documental de la seva situació, descripció i estat de conservació, per a en un futur, poder actuar-hi també.

5.1. EL CONCEPTE DE FONT, POU I MINA D'AIGUA

Una font (o deu) és un indret on l'aigua brolla de la terra o entre les roques. Pot ser permanent o temporal. S'origina en la filtració d'aigua de pluja que penetra en una àrea i emergeix en una altra, de menor altitud, on l'aigua no està confinada en un conducte impermeable. Aquestes surgències solen ser abundants en relleus càrstics. Els pous artesianos són deus artificials, provocats per l'home mitjançant una perforació a gran profunditat i on la pressió de l'aigua és tal que la fa emergir a la superfície. Els antics grecs i romans retien culte a les fonts naturals, que generalment eren consagrades a un déu o a una deessa. La famosa deu d'aigües termals de Bath, al sud-oest de la Gran Bretanya, va ser consagrada pels romans a Minerva, deessa de la saviesa i de la guerra. Les fonts ornamentals, a les ciutats del segle XVII i a començaments del XX, solien evocar aquest caràcter sagrat de les deus mitjançant formacions escultòriques que representaven les antigues deïtats de l'aigua. Els tipus bàsics de fonts són quatre:

- a) De biot: surgència natural en capçaleres de torrent o altres indrets; l'aigua surt directament de terra.
- b) De raig, vessant o salt: l'aigua surt de terra a través d'alguna mena de canalització, construcció o aixeta.
- c) De mina: l'aigua és captada sota terra i a través d'una mina és extreta cap enfora.
- d) De cisterna o bassa: l'aigua és recollida, de pluja o de filtracions de la terra, en una bassa o cisterna.

Cal tenir present que un pou, tot i ser surgències d'aigua, no són pròpiament fonts, perquè cal anar a cercar l'aigua a una certa profunditat i afermar les parets del forat mitjançant obra o alguna altra mena d'intervenció que les consolidi.

5.2. L'AIGUA, UN ELEMENT DETERMINANT EN ELS ORÍGENS DEL PERELLÓ

Al Perelló, des de temps remots, s'han cercat aigües nétes, pures i el més sanes i agradables al gust i tacte, portant-les o extraient-les de llocs més o menys allunyats i evitant que poguessin embrutar-se per l'agricultura o els animals. Un cop trobada la font, l'enginyeria hidràulica havia de canalitzar, conduir i distribuir l'aigua, però per mantenir les condicions originals, l'aigua havia de córrer i fluir contínuament. Això requeria preservar el preuat líquid del contacte amb l'exterior i impedir que restés estancat, però evitant velocitats altes que erosionessin i arrestessin materials en suspensió. Aquestes dues premisses condicionen qualsevol xarxa d'abastament d'aigua.

Si bé està testimoniada arqueològica i/o documentalment la presència de romans i musulmans al Perelló, ambdues civilitzacions depenien de l'agricultura i van estendre els sistemes de regadiu, sobretot els segons, i molt probablement llavors ja es van descobrir les primeres venes i mines d'aigua. Els erudits locals, Boyer i Pallarès, fins i tot proposen que alguns dels pous que hi ha a certes cases de l'antic casc urbà foren oberts pels musulmans¹. No obstant, fins a la Carta-pobla del Perelló, atorgada pel rei Jaume I el gener de 1294, no es fa esment d'una font; precisament per emfatitzar el fet que el nucli urbà sorgeix a l'indret anomenat la font del Perelló. El text transcrit de Boyer i Pallarès diu: «per fer i construir el dit poble i per millorar i cultivar de nou les heretats i possessions del dit poble, i per edificar i construir una vila a la font del Perelló. El qual poble us donem amb tots els seus edificis bastits i per bastir, i amb tots els seus honors i possessions, heretats i límits generals i particulars; junt amb les aigües i fonts...»². Sembla, doncs, que a partir d'un seguit de pous i mines, i amb el pas del temps, a el Perelló es va construir una xarxa d'abastament d'aigua formada per la canalització soterrada d'entrada a la vila, sense derivacions. La distribució dins la vila prioritzava l'abastament públic en forma de sortidors o fonts.

L'estudi més complert i exhaustiu respecte a l'origen de les fonts del Perelló es l'obra d'en Gerard Marí Brull, d'on s'han extret les següents dades³:

¹ Boyer- Pallarès, 75-76.

² Boyer- Pallarès, 99-100.

³ G. Marí Brull, 57 i ss.

- Ja l'any 1342 tenim documentades amb claredat les tres fonts històriques del Perelló: la Cuitora, la Panavera i l'Abeurador. De les tres, la primera ens apareix com a principal, destacant entre les altres dues.
- El mateix nom medieval del poble, la Font del Perelló, fa referència a una única font. Amb aquest caràcter d'única o almenys de principal la trobem en un document de data molt propera a la Carta de Poblament: el 22 de desembre de 1294 (A.C.A, Cancelleria, registre 262, foli 196v.) Jaume II mana al batlle de Tortosa que vagi personalment al Perelló i hi faci construir una torre «*juxta fontem predictam*» «a prop de la ja dita font», com si només n'hi hagués una.
- Encara en un document datat el 7 de maig de 1317 (A.C.A, Cancelleria, registre 215, foli 172v-173r) apareix citada una única font, en delimitar un pati situat a dintre del Perelló, el qual toca «*cum via publica per quan itur de hospicio Raimundi Ricardi versus fontem popule supradicte*», «amb la via pública per al qual es va de la casa de Ramon Ricard cap a la font de sobredita pobla».
- En uns establiments sense data, però segurament fets al voltant del 1345 (A.M.T, Establiment 3, (1343-1346), folis 66v-71v, punts 15 i 18) trobem una referència a la Cuitora com a “font major”, situada en el barranc (“torrent de la font major”). No hi ha possibilitat de confusió, donat que el mateix text cita també l'Abeurador i la Panavera. Sens dubte, aquesta categoria de font principal li ve donada per la seva antiguitat i és molt possible, com acabem de veure, que la Panavera i l'Abeurador s'haguessin construït posteriorment a la Carta de Poblament.
- Per evitar la degradació d'aquestes fonts els prohoms de Tortosa promulguen en diverses ocasions alguns establiments mitjançant els quals se'n pretén donar un ús adequat, punint els infractors d'aquestes normes.
- Així, el 12 de novembre de 1342 (A.M.T, Establiments 4 (1340-1347), folis 102v-106v, punts 14 i 27) es prohibeix que ningú no embruti (“faça sutzura”) les basses i abeuradors ni tregui aigua de «la font que és al camí de Tarragona, ni del abeurador, ni a la font d'en Penevar per a fer obres o per rentar. Els infractors seran punits amb una multa de 12 diners».
- Igualment s'estableix que per tota oca que sigui trobada banyant-se «en les fons que els prohoms han fetes» l'amo haurà de pagar 3 diners si és de dia i sis si és de nit. Aquesta referència

a fonts fetes de nou recolza la idea de que la Cuitora hauria estat l'única fins aleshores. Encara es parlarà de fonts acabades de fer en les dues següents promulgacions d'establiments, però és que la diferència de temps és de només tres anys.

— Aquestes disposicions que acabem de citar es repeteixen en els establiments promulgats el 23 de juliol de 1345 (A.M.T, Establiments 3 (1343-1346), folis 71v-76v, punts 14 i 26), només que la multa per les oques baixa a 1 diner de dia i 2 de nit; a més, cita correctament el nom de la “font de la Penavera”.

— Igualment es repeteixen en els ja citats establiments sense data, d'aproximadament 1345 (A.M.T, Establiments 3 (1343-1346)- folis 66v-71v, punts 15 i 26), en que es pot identificar la “font major” com la “la font que és al camí de Tarragona”. Es parla també d'un pou, possiblement el que ara coneixem com a pou del barranc.

— Poques novetats trobem ja en establiments posteriors, com ara els del 27 de juliol de 1526 (A.M.T, El Perelló 28, paper foli, punts 6, 14, 35 i 39) on es prohibeix abeurar bestiar menut a l'Abeurador, així com rentar-hi llana, ni en els de l'1 de setembre del 1581 (A.M.T, Establiments 1617-1618, foli 82v- 94v, punts 8, 38, 44 i 45).

5.3. L'ABEURADOR

L'Abeurador és la segona font on s'ha intervingut, tot i que la intervenció només ha estat de neteja i retirada d'alguns elements estructurals moderns. Tot i aquest nom, es tracta realment d'una font com la Cuitora o la Panavera. Es troba situada al nord de la font de la Cuitora, a la vora del camí que baixa de la població fins al Barranc de les Oliveres, al costat mateix del pont de l'antiga N-340, de fet, aquest pont passa per sobre de la mina que porta l'aigua fins a la font.

Les coordenades de l'Abeurador són les següents:

Coordenades		
	Easting	Northing
UTM31N - ETRS89	307535.8	4527650.3
Geogràfica - ETRS89 *	0.715843	40.877323

* A efectes pràctics, els sistemes de referència ETRS89 i WGS84, es poden considerar equivalents.

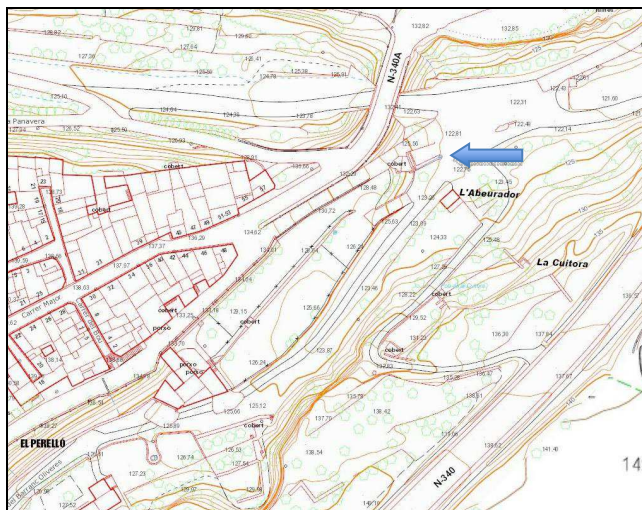

Figura 20. Situació de la font de l'Abeurador indicat amb les fletxes (ICC).

Figura 21. Ortofotomapa de la situació de la font de l'Abeurador, fletxa gran i la mina, fletxa petita (ICC).

El nom medieval del vila, la Font del Perelló, que es menciona a la Carta de Poblament de 1294 posava de manifest que la població s'havia conformat a l'entorn d'una única font situada dins les muralles. Aquesta font bé podria tractar-se de la mina que contínuament i amb abundància subministra aigua a la font de l'Abeurador mitjançant un aqüeducte soterrat que des de l'interior de la vila, passa sota l'actual carretera i arriba al barranc, on el 1342 ja es documenta dita font.

L'estructura actual de la font presenta un arc de mig punt rebaixat i volta de canó. L'aigua sorgeix per un brollador, per sobre del mateix hi ha una inscripció molt rústica a dues línies que diu: AVE MARIA/ AÑO 1708 (o 1768). Aquesta data és ben bé de la restauració o del condicionament de la font antiga. La font consta de dos espais ben diferenciats: per una banda, la font pròpiament dita, un espai interior rectangular de 2,4 m per 3,75 m i una fondària de 1,6 m, cobert amb volta de

canó, amb parets molt gruixudes (1,5 m); i l'abeurador pròpiament dit, on l'aigua sobrant de la font circula fins al longitudinal l'abeurador de bestiar situat al peu de la font, de 5,5 m de llarg, 1 m d'ample i 30 cm de fondària, que a la seva vegada circula fins un segon abeurador situat a poca distància, al mig del barranc, amb 9 m de llarg, 30 cm d'ample i 15 cm de fons, que acaba en una pila circular de 90 cm de diàmetre, on ja l'aigua es canalitza per sota terra (Làmines 06 i 07).

Un altre element a tenir en compte en aquesta font és la canalització que es troba a l'altre costat del pont de l'antiga carretera. Sembla que quan es degué construir aquest pont, es va respectar o, fins i tot construir llavors, un pou de quasi 3 m de fondària i 95 cm de diàmetre, bastit amb pedra lligada amb argamassa, que baixa fins a una mina que, venint segurament de la font de la Panavera, va a l'Abeurador. Si bé la canalització és de 20 cm d'ample i només 10 cm de profunditat, per sota la carretera s'hi va construir una galeria rectangular d'1 m d'alt i 65 cm d'ample, per tal de poder netejar la mina i circular-hi una persona (Làmina 08).

Tant el pou d'accés a la canalització com el mateix Abeurador, tapat amb un mur de pedra modern, s'han netejat i adequat, per tal d'oferir un aspecte més cuidat. Al pou, tapat amb maons, s'ha repicat i s'ha fet una coberta nova, amb una tapa de vidre i una reixa per damunt per a evitar la caiguda d'objectes a l'interior.

Figura 22. Imatges de la font de l'Abeurador.

Figura 23. Imatges de la font de l'Abeurador.

Figura 24. Imatges de la mina sota el pont

5.4. FONT DE LA PANAVERA

La font de la Panavera, del tipus de raig, està situada a l'oest de l'antic casc urbà, vora el barranc del Sant i la seva estructura aguanta el camí de "la Fàbrica". Aquesta font ha proveït d'una aigua excel·lent a la vila durant centenars d'anys, doncs el seu origen és molt antic, ja que en documents de 1342, s'esmenta com la "font d'en Penevar". En aquest document es prohibia embrutar les fonts, així com emprar l'aigua per a fer obres o per rentar, advertint als possibles infractors que serien multats amb 12 diners.

Les seves coordenades són les següents:

Coordenades		
	Easting	Northing
UTM31N - ETRS89	307342.8	4527667.8
Geogràfica - ETRS89 *	0.713549	40.877435

* A efectes pràctics, els sistemes de referència ETRS89 i WGS84, es poden considerar equivalents.

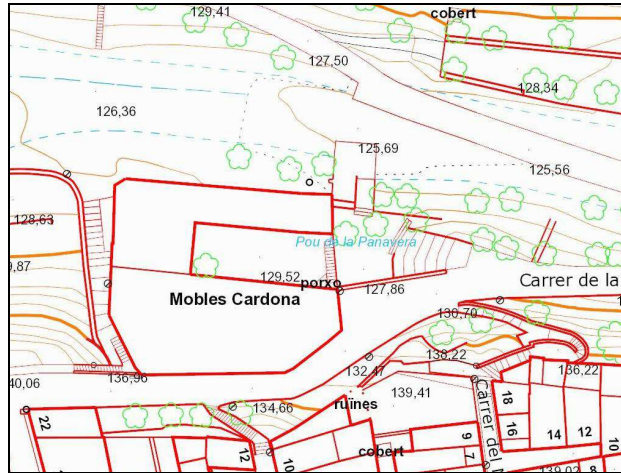

Figura 25. Situació de la font de la Panavera (ICC).

Figura 26. Vista frontal de la font de la Panavera.

L'estructura actual de la font, formada per un arc de mig punt rebaixat i volta de canó, sembla que es correspon a un reforma que pot datar-se en el segle XVIII. A l'interior no s'hi pot accedir per estar tapiada l'entrada. Una finestra enreixada permet veure des de l'exterior la volta de l'estructura, molt semblant a l'Abeurador. L'interior és un espai rectangular cobert amb volta de canó. L'arc frontal té una alçada de 1,52 m i una base de 3,8 m. Uns metres més avall, al final de la mena de placeta que hi ha al davant de la font, surt un petit raig d'aigua (Làmina 09).

En un futur, l'ajuntament del Perelló no descarta fer-hi treballs per enretirar el mur i la reixa, per tal de deixar visible l'interior de la font, tal i com s'ha fet a l'Abeurador.

5.5. EL POU DEL BARRANC

Situat poc metres a l'est de la font de l'Abeurador, aquest antic pou també s'alimenta de les aigües que no s'aprofiten de l'esmentada font. En un document de 1345, en el que es fa esment de la

Cuitor com la “font major”, “la font que és al camí de Tarragona”, també es parla també d’un pou, possiblement el que ara coneixem com a pou del barranc.

Les seves coordenades són les següents:

Coordenades		
	Easting	Northing
UTM31N - ETRS89	307576.3	4527665.3
Geogràfica - ETRS89 *	0.716319	40.877467

* A efectes pràctics, els sistemes de referència ETRS89 i WGS84, es poden considerar equivalents.

Figura 27. Situació del Pou del Barranc (ICC).

Figura 28. Ortofotomapa de la situació del Pou del Barranc (ICC).

Figura 29. Imatges del Pou del Barranc

El Pou del Barranc està format pel pou pròpiament dit, però com està tapat per tal que no hi pugui caure res ni ningú, desconeixem les mides, i un abeurador de pedra de grans dimensions.

Actualment, l'ús del pou és per a omplir cubes i dipòsits, per això hi ha una bomba automàtica que els veïns del Perelló fan servir constantment.

5.6. EL PONOU

El Ponou (literalment pou nou) està situat entre el què era la Via Augusta i el casc urbà, al mig del barranc de les Oliveres. Tampoc tenim una referència exacta del seu origen però si observem el desgast (a llocs de 12 cm de profunditat) que el pas de la corda ha fet a les pedres vives del brocal, és evident que té una certa antiguitat, encara que el topònim de "Ponou" posa de manifest que va ser el darrer de posar-se en funcionament, possiblement a les darreries del segle XVIII o principis del XIX.

Les seves coordenades són les següents:

Coordenades		
	Easting	Northing
UTM31N - ETRS89	307364.8	4527381.5
Geogràfica - ETRS89 *	0.713899	40.874863

* A efectes pràctics, els sistemes de referència ETRS89 i WGS84, es poden considerar equivalents.

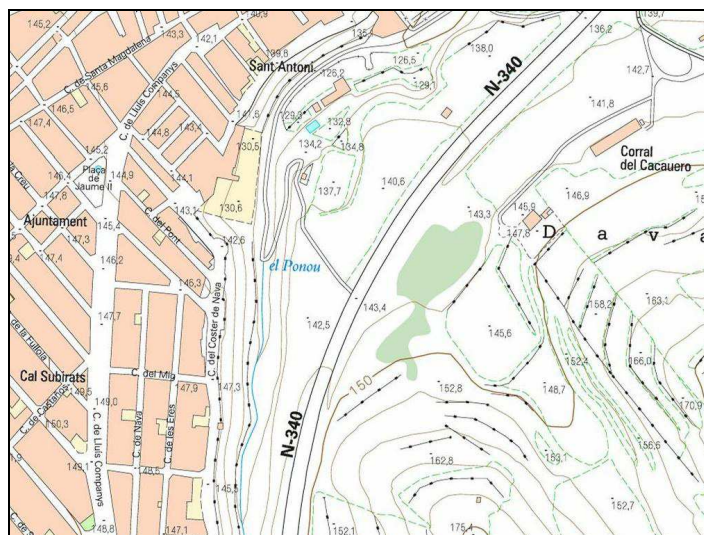

Figura 30. Situació del Ponou (ICC).

Figura 31. Ortofotomapa de la situació del Ponou (ICC).

A diferència de les fonts de la Cuitora, la Panavera i de l'Abeurador, a les quals es va dotar d'una certa monumentalitat mitjançant un arc adovellat i una volta de canó, l'estructura dels pous és molt senzilla i estrictament funcional, sense cap pretensió ornamental. A més, a la dècada del anys setanta, s'hi va instal·lar una bomba hidràulica i se'l va tancar amb una porteta, tenint per això que fer-li obres amb ciment.

Figura 32. Imatges del Ponou.

5.7. LES MINES DE DALT I DE BAIX

Amb aquests noms es coneixen dos pous o cisternes de grans dimensions, situades al Barranc de les Comes, al nord-est de la població i entre les partides de les Sorts i lo d'Obac, una al costat dret del camí i l'altra al costat esquerre, uns metres més al nord, d'aquí els noms, la primera que trobem venint del Perelló és la de Dalt i la segona la de Baix. A la «Mina de Dalt» hi ha la data de 1869 i a la «Mina de Baix» la data de 1879. Ara bé, aquestes són les mines actuals; abans n'hi havia dos més situades a pocs metres d'aquestes, al mateix barranc, talment com ara està el «Pou

del Barranc». Segons Boyer i Pallarès, eren perfectibles les dos boques de forma ovalada per poder resistir millor les barrancades. Però algunes d'aquelles barrancades van cobrir-les i per això es va decidir fer-les de nou a la vora del barranc, amb boca més gran i protegides de les avingudes de les aigües torrencials, tal i com es poden veure avui en dia⁴.

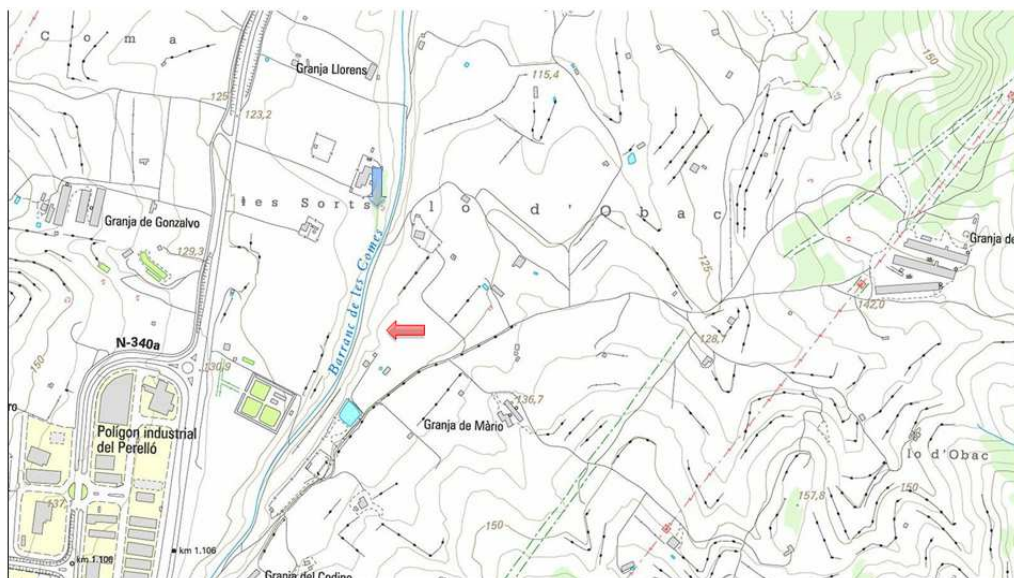

Figura 33. Situació de la Mina de Dalt (fletxa roja) i la Mina de Baix (fletxa blava) (ICC).

5.7.1. La Mina de Dalt

La Mina de Dalt és la primera que es troba venint pel camí des de la població del Perelló, pel camí del barranc de les Comes. Es troba al costat dret del barranc, just a la vessant del barranc, de fet, per accedir-hi s'han de pujar tres esglaons. Està totalment envoltada de vegetació però l'estructura es conserva totalment.

Les seves coordenades són les següents:

Coordenades		
	Easting	Northing
UTM31N - ETRS89	308029.3	4528212.8
Geogràfica - ETRS89 *	0.721522	40.882502

* A efectes pràctics, els sistemes de referència ETRS89 i WGS84, es poden considerar equivalents.

⁴ Boyer- Pallarès, 69.

Figura 34. Situació de la Mina de Dalt (ICC).

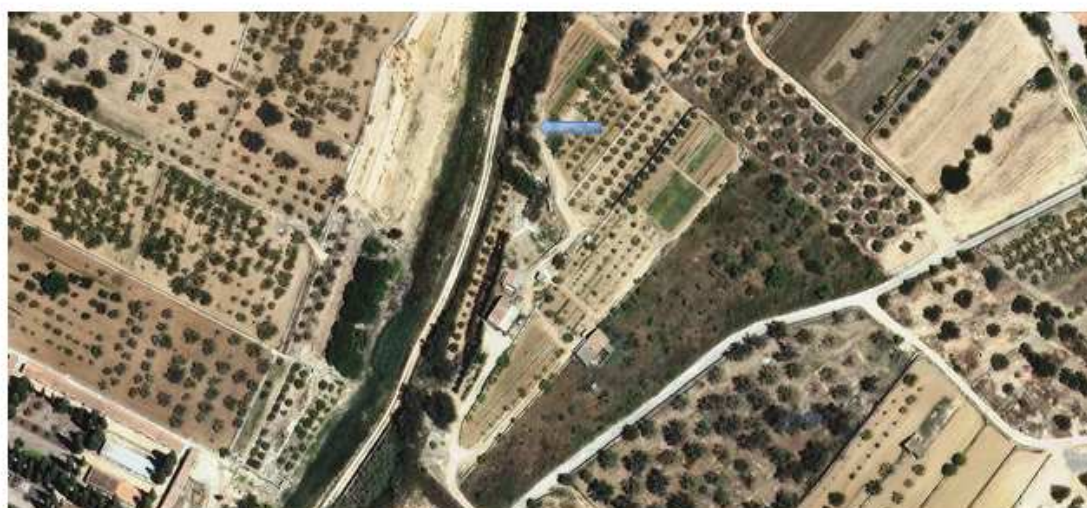

Figura 35. Ortofotomapa de la situació de la Mina de Dalt (ICC).

Com hem dit, més que una mina pròpiament dita, es tracta d'un pou o cisterna, amb planta circular a l'interior de 3,7 m de diàmetre i forma gairebé quadrada a l'exterior, coberta amb una cúpula cònica feta per aproximació de filades. La fondària és d'uns 10 m, tot i que l'aigua està a uns 2 m de la boca. Per accedir-hi s'han de pujar tres esglaons de pedra que porten a la boca, amb un muret de 75 cm d'alçada i un gruix de 40 cm que fa de protecció per tal de no caure a l'interior. Aquest mur és de pedra i coronat amb maons. La boca està feta també amb maons i és un arc de mig punt de 56 cm de gruix i 58 cm d'ample, amb una alçada de 120 cm i 315 cm a la base. Damunt de la part central d'aquest arc, fets amb dos maons col·locats plans un damunt de l'altre, hi ha la inscripció AÑO 1862. Tot l'exterior de la construcció està argamassejat amb ciment, mentre que

l'interior es poden veure les filades irregulars de pedra. Un tub de ferro modern situat damunt del mur frontal serveix també de protecció (Làmina 10).

Figura 36. Imatges de la Mina de Dalt.

5.7.2. La Mina de Baix

La Mina de Baix és la segona que es troba venint pel camí des de la població del Perelló, pel camí del barranc de les Comes. Es troba al costat esquerre del barranc. També està envoltada de vegetació però l'estructura no es conserva totalment, ja que falta la coberta.

Les seves coordenades són les següents:

Coordenades		
	Easting	Northing
UTM31N - ETRS89	308050.0	4528386.5
Geogràfica - ETRS89 *	0.721714	40.884071

* A efectes pràctics, els sistemes de referència ETRS89 i WGS84, es poden considerar equivalents.

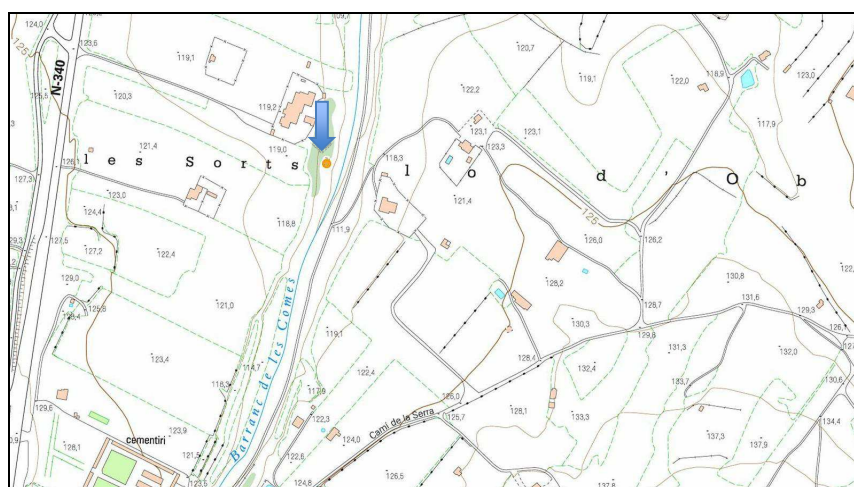

Figura 37. Situació de la Mina de Baix (ICC).

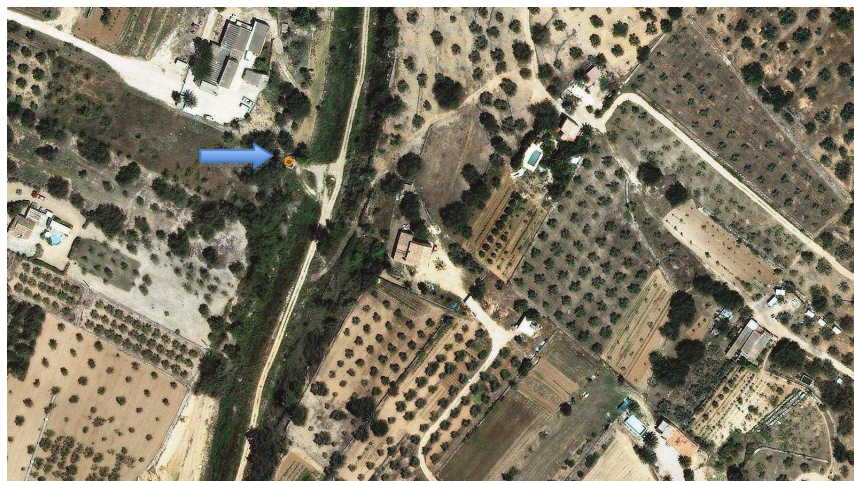

Figura 38. Ortofotomapa de la situació de la Mina de Baix (ICC).

A l'igual que la Mina de Dalt, més que una mina pròpiament dita, es tracta d'un pou o cisterna, amb planta circular a l'interior de 4 m de diàmetre i forma quadrada a l'exterior, sense la coberta, que ha caigut. La fondària és d'uns 8 m, tot i que és probable que totes les pedres de la coberta estiguin al fons del pou. El nivell de l'aigua està a uns 2 m de la boca. Per accedir a la boca hi ha un replà de pedra. Un muret de 75 cm d'alçada i un gruix de 35 cm que fa de protecció per tal de no caure a l'interior. La boca està feta també amb maons i és un arc ogival de 35 cm de gruix i 50 cm d'ample, amb una alçada de 130 cm i 270 cm a la base. Damunt de la part central d'aquest arc, un maó col·locat pla, hi ha la inscripció AÑO 1879. A l'exterior de la construcció hi ha algunes parts argamassejades amb ciment, mentre que l'interior es poden veure les filades irregulars de pedra. Una reixa de ferro moderna tapa la boca frontal i serveix també de protecció. Al costat esquerre de la construcció es poden veure algunes piles de pedra i les restes d'un abeurador per als animals (Làmina 11).

Figura 39. Imatges de la Mina de Baix (ICC).

6. RESULTATS DE LA INTERVENCIÓ

Ara bé, tot i tractar-se d'un estudi de conjunt, l'element que focalitzava l'interès principal era la font de la Cuitora, a la que se li atribuïa un possible origen romà. Actualment, aquesta font presenta una certa monumentalitat amb un frontal d'arc de mig punt format per dovelles de pedres de mida mitjana ben escairades i volta de canó també de pedra. Cap dels elements ara visibles presenten una filiació indiscutible d'època romana, fet que no invalida dita atribució, però impossibilita afirmar que l'estructura actual sigui romana. Davant aquesta incertesa, es va recórrer a l'arqueologia per intentar obtenir noves dades (estructures soterrades, ceràmica de clara filiació romana, etc) per atribuir una cronologia més precisa a la font de la Cuitora.

Dels resultats de la intervenció arqueològica es pot concloure que, sense descartar l'origen romà de la font de la Cuitora, les estructures visibles en l'actualitat, segons els paral·lels estudiats, correspondrien al segle XVI-XVIII; mentre que la tanca de l'horta situada a l'esquerra de la font no és muralla de fortí, sinó exclusivament un mur d'aterrossament per anivellar els bancals del conreu.

També s'han realitzat tasques de neteja i adequació de l'Abeurador i del pou de registre de la mina que li porta l'aigua. En aquest cas, el treball arqueològic s'ha limitat a documentar aquests treballs.

Tot i que en principi la idea havia estat procedir a la neteja, excavació i documentació dels pous i mines a l'entorn del Perelló, de moment, els únics elements que realment precisaven una intervenció de neteja eren la font de la Cuitora i l'Abeurador, mentre que a la resta s'ha limitat a realitzar un recull documental de les de la seva situació, descripció i estat de conservació.

Respecte a les altres fonts del municipi, entenem que també s'han de situar cronològicament cap el segles XVII-XVIII, mentre que les actuals estructures dels pous i mines corresponen al segle XIX.

7. BIBLIOGRAFIA

BOYER GIL, A., PALLARÈS LLEÓ, A., *Història d'El Perelló*, volum I, Barcelona 1978.

Enciclopèdia Catalana, «El Perelló», edició digital.

GIRONÈS, J., *L'art de la pedra en sec a les comarques de Tarragona*, Tarragona 2005.

Fitxes del Inventario del Patrimonio Arquitectónico de Interés Histórico Artístico, Ministerio de Cultura, 1979.

Fitxes de la Direcció General del Patrimoni Cultural, Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, 2009.

MARÍ BRULL, G., *La fundació del Perelló 1294*. Col·lecció Via Augusta (quaderns sobre temes perellonencs 2), 57 i ss.

Restes de muralles i pous i mines d'aigua del Perelló. Dossier de l'Ajuntament del Perelló, 7 de maig de 2014.